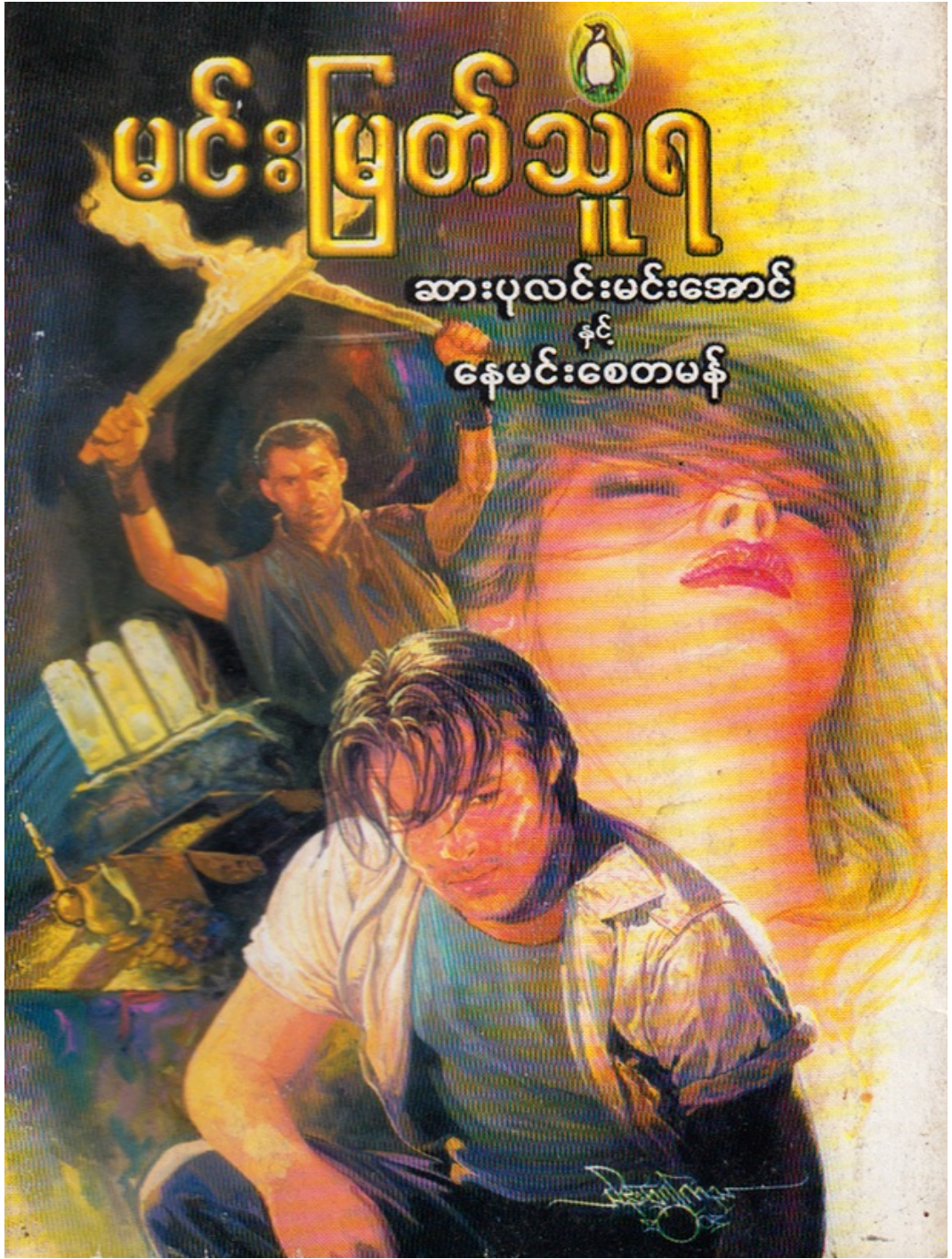

မင်းမြတ်သူရ

ဆားပုလင်းမင်းအောင်
နှင့်
နေမင်းစေတမန်

နိဒါန်း

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည် မြေလတ်ပိုင်းမြို့ တစ်မြို့၏ မြို့စွန်တွင် ရှိသော ခြံကြီး တစ်ခြံရှေ့ သို့ အနက်ရောင်အော်စတင်ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာပြီး ဟွန်းကို တပွမ်ပွမ်တီးလိုက်သဖြင့် ဒရဝမ် ကုလားသည် အိပ်ငိုက်နေရာမှ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ကြည့်လေ၏။

ပြီးနောက် အော်စတင်ကားလေးကို မြင်သောအခါ ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထ၍ ခြံတံခါးကို ကမန်းကတန်း ပြေးဖွင့်ကာ

“ဆရာ့ကို အစောကြီး ရောက်မယ်မထင်လို့ ဆင်းမကြိုမိတာ ပါခင်ဗျာ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့ဟု တောင်းပန်လေ၏။ ထိုအခါ ကားကိုမောင်းနှင်လာသော ရွှေ့ကိုင်များမှန်နှင့်လူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ရန်ကနား၊ မင်းဟာ အမြဲတမ်း အပျင်းထူပြီး အိပ်ငိုက်နေတဲ့ကောင်၊ မင်းအကျင့်တွေကို ငါ မသိဘူးများမှတ်လို့လား၊ သွားစမ်း၊ ကားနောက်ခန်းက ပစ္စည်းတွေကို အိမ် ထဲကို သွင်းစမ်း”

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ ရန်ကနားသည် အထိတ်ထိတ်အပျာပျာဖြင့် ပစ္စည်းများကို ချရန် ကားကိုကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကား၏ ရှေ့ခန်းတွင်ရှိသော လူ၏ နံဘေးတွင် ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကား၏ နောက်ခန်းတွင် ရှုတင်းတင်းမျက်နှာပေးနှင့် ထိုင်နေသော ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ရန်ကနားသည် ပစ္စည်းများကို ချရင်း ကားပေါ်ရှိလူများအကြောင်းကို

စဉ်းစားနေလေ၏။ ကားမောင်းသူမှာ မြို့ပိုင် ဦးမျိုးမြင့် ဖြစ်ပြီး ဦးမျိုးမြင့်နှင့် တွဲဖက်ထိုင်နေသူမှာသူ၏ ဒုတိယ မိန်းမ ဖြစ်၏။

နောက်ခန်းတွင် ရှုတင်းတင်းဖြင့် ထိုင်နေသော လူငယ်လေးမှာ ဦးမျိုးမြင့်၏ ပထမမိန်းမမှ မွေးဖွားလိုက်သော ဒိုင်းမွန်းဆိုသည့်ကောင်လေးဖြစ်၏။

ရန်ကနားသည် ကားနောက်ခန်းရှိ အဝတ်အစားအိတ်ကြီးကို ဆွဲချရင်း ဒိုင်းမွန်းကိုပြုံးပြ လိုက်ရာ ဒိုင်းမွန်းက သူ့အားပြန်လည်မပြုံးပြဘဲ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ရန်ကနားသည် ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်မှ ဦးစွာချရင်း အိမ်ထဲသို့ သယ်ဆောင်လာလေ၏။

သူသည် မြို့ပိုင်၏ အိမ်ကြီးကို လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ခန့်ကပင် ကြိုတင်ရှင်းလင်းထားပြီး တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းစေရန် မြို့ထဲရှိအမျိုးသမီးငယ် နှစ်ဦးကိုလည်း ကြိုတင်ခေါ်ယူထားလေ၏။

ရန်ကနားက အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ ကြိုတင်ခေါ်ယူထားသော အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦးက မြို့ပိုင် မင်း မိသားစုကို အိမ်ပေါက်ဝမှ ဆီးကြိုလေ၏။ ရန်ကနားက သေချာစွာရှင်းလင်းထားသော ဧည့်ခန်းကို ပြသ၍

“ဆရာတို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အပန်းဖြေရင် ဖြေနိုင်ပါတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ မွေ့ယာနှင့် ခြင်ထောင်တွေကို ဗီရိုထဲက ထုတ်ပြီး အသင့်ပြင်ထားပါတယ်၊ ညနေစာအတွက်လဲ အသင့် ချက်ပြုတ်ပြီးသားပါ၊ ဟောဒီက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ဆရာတို့ ခိုင်းချင်ရာခိုင်းဖို့ မြို့ထဲကနေ ကျွန်တော် ခေါ်ထားပါတယ်’

ဟုပြောဆိုလေရာ မြို့ပိုင်ကတော်မိန်းမက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ မျက်ခုံး တွန့်လိုက်ပြီး

“ဒီအိမ်မှာ ခိုင်းဖို့ ဒီထက်အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမတွေ မရနိုင်ဘူးလား၊

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က အသက်သိပ်ငယ်နေတယ်”

ဟု ရန်ကနားကို မေးလိုက်၏။ မြို့ပိုင်ကတော်သည် ယောက်ျားဖြစ်သူ၏

အကျင့်စာရိတ္တကို ကောင်းစွာသိသဖြင့် ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး

ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသော မိန်းမပျို နှစ်ဦးကို နှစ်သက်ခြင်း မရှိချေ။

သို့သော် မြို့ပိုင်မင်းသည် ချောမောလှပသော

မိန်းကလေးများကိုအလိုလိုနေရင်း ကရုဏာ ပိုတတ်သူပီပီ မိန်းမ၏ စကားကို

ဆန့်ကျင်၍

“သူတို့အသက်တွေ မငယ်ပါဘူး ခင်ရယ်၊ အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမတွေရင်

ခိုင်းရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ သူတို့ပဲကောင်းပါတယ်”

ဟုပြောဆိုလေရာ မြို့ပိုင်ကတော်သည် မြို့ပိုင်ကို မျက်စောင်းထိုး၍

“ကိုကိုကတော့လေ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ကဲပါလေ၊ ထားပါတော့၊ ကို့ကို့

သဘောပါပဲ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ပြီးနောက် အိမ်တွင် ခိုင်းစေရန် ခေါ်ထားသော

မိန်းမပျို နှစ်ယောက် ဘက်သို့ လှည့်၍

“ညည်းတို့ကို အခုကတည်းက ကြိုပြီး မှာထားဦးမယ်၊ ငါတို့

အိမ်မှာအလုပ်လုပ်ရင် ကောင်း ကောင်းလုပ်၊ ပြဿနာတော့ အိမ်ကိုသယ်မလာနဲ့၊

အိမ်မှာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ကြားရင်တော့ ငါ့အကြောင်းသိသွားမယ်၊ ငါတို့ ဒီမြို့မှာ

အပန်းဖြေဖို့ ရောက်လာတာ စိတ်ညစ်စရာကို မကြိုးချင်ဘူး၊ နားလည်လား”

ဟုမှာကြားလေရာ အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦးသည် မြို့ပိုင်ကတော်၏

မောက်မာသော အမှုအရာကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒိုင်းမွန်းဆိုသော ကောင်လေးသည်၎င်းတို့၏။

စကားများကို စိတ်မဝင်စား ဟန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့သွားက ခန်းဆီးကို လှုပ်၍ ခြံထဲရှိ မာလကာပင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

မာလကာပင်ကြီး၌ မာလကာသီးများ ပြွတ်သိပ်နေအောင် သီးနေသဖြင့် သူ့အလွန်သ ဘောကျနေလေ၏။

ထို့နောက် တွင်မှု မြို့ပိုင်မင်းက မိမိတို့အိပ်ခန်း၌ ခဏအနားယူပြီး ရေချိုးမည်ဟု ပြောကာ အိပ်ခန်းသို့ဝင်ရန် ပြင်လေ၏။

ပြီးမှ သားဖြစ်သူကို သတိရဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်၍

“ဒိုင်းမွန်း၊ မင်းလဲ ပင်ပန်းနေပြီ၊ အိမ်ခန်းထဲမှာ အနားယူဦးလေ”ဟု မှာကြားလေ၏။

ထိုအခါ ဒိုင်းမွန်းဆိုသောလူငယ်လေးက ဖခင်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်၍

“ရတယ် အဖေ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဖခင်သည်စကားမဆက်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဒိုင်းမွန်းသည် အိမ်တံခါးကိုဖွင့်၍ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ခြံဝင်းအနောက်ရှိ ပြွတ်သိပ်နေအောင် သီးနေသော မာလကာပင်ကြီးကို မော့ကြည့်၍ အပင်ပေါ်သို့ တက်ရန် သူ၏ ဘောင်ဘီရှည်ကို ခူးဆစ်ရောက်အောင် ပင့်တင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ခြံစောင့် ရန်ကနားရောက်လာပြီး

“မာလကာသီး စားချင်လို့လား ဒိုင်းမွန်း၊ တံချူရှိတယ်လေ၊ ခူးပေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဒိုင်းမွန်းက လက်ကာပြ၍

“နေပါစေ၊ တံချူနဲ့ခူးပြီး မစားချင်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်

အပင်ပေါ်တက်ခူးချင်တာ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရန်ကနားက သက်ပြင်းချ၍

“အပင်ပေါ်တက်ချင်ရင် အန္တရာယ်များပါတယ် ခိုင်းမွန်းရယ် ရန်ကနား
ခူးပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခိုင်းမွန်းက ရန်ကနားကို
မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ဒီမှာ ခင်ဗျားဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့၊ ဒီအပင်ကို
ကျုပ်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တက်နေကျ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သွား ... သွား ...
ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးတက်မယ်”

ဟု ရန်ကနားကို မောင်းထုတ်ရန် မာလကာပင်၏ အကိုင်းများပေါ်သို့
ခိုနေ၍ တက်လေ၏။

ခိုင်းမွန်းသည် မာလကာပင်၏ အကိုင်းများပေါ်သို့ ခိုဆွဲ၍ တက်လိုက်ပြီး
မာလကာသီးများကို အလွယ်တကူ ခူးဆွတ်ရန် ရရှိနေသော်လည်း အပင်ပေါ်သို့
တဖြည်းဖြည်း မြင့်မားအောင် တက်သွားလေ၏။

ခိုင်းမွန်းသည် မာလကာပင်၏ အမြင့်ဆုံး သစ်ကိုင်းကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍
မာလကာသီးတစ်လုံးကို ဦးစွာခူး၍ ကျွတ်ခနဲ ကိုက်ဝါးကြည့်လိုက်ရာ
မာလကာသီးသည် အူနီသီးကြီး ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

ထို့နောက် ခိုင်းမွန်းသည် မာလကာသီးကို တစ်ကိုက်ပြီးတစ်ကိုက်
ကိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရ၍ မျက်ရည်များ ကျလာလေ၏။

ခိုင်းမွန်းကို ငယ်စဉ်အခါက ဤခြံကြီးသို့
အပန်းဖြေခရီးထွက်လာသည့်အခါတိုင်း မိခင်ဖြစ်သူ လိုက်ပါလာ၏။

မိခင်သည် ခိုင်းမွန်းကို အလွန်ချစ်သဖြင့် မာလကာပင်ပေါ်သို့

တက်သည့်အခါတိုင်း စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် အောက်က အော်ဟစ်၍ ဆင်းခိုင်းလေ၏။

ခိုင်းမွန်းသည် မိခင်ကို စိတ်ပူပင်သောကရောက်အောင်
သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ခိုဆွဲ၍ ကူပြုပြီးမှ အပင်အောက်သို့ ဆင်းလေ့ရှိ၏
။

မိခင်သည် သူ့အပင်အောက်သို့ရောက်လျှင် မာလကာသီး
အူနီသီးကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်၍ စောင့်ကြိုနေတတ်၏။ မိခင်သည် ခိုင်းမွန်းအူနီသီးကို
ကြိုက်နှစ်သက်မှန်းသိသဖြင့် အစေခံများ၏ အကူအညီဖြင့် အူနီသီးကို မရရအောင်
ရှာထားတတ်၏။

ခိုင်းမွန်းသည် အူနီသီးကို တစ်ကိုက်ကိုက်လိုက်တိုင်း မိခင်ဖြစ်သူကို
သတိရလာသဖြင့် ဆက်၍ မစားဖြစ်တော့ဘဲ အပင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာ၏။

အပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ မျက်လုံးထဲမှ
မျက်ရည်များတစ်စက်ပြီးတစ်စက် ကျလာပြီး ပမ်းနည်းစွာဖြင့်
တီးတိုးရှိုက်ငိုနေလေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေသော ရန်ကနားက
မြင်တွေ့လိုက်ပြီး လူငယ်ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ဤခြံကြီးသည် ခိုင်းမွန်း၏ မိခင်ဘက်မှ အဘိုးအဘွားများ ပိုင်ဆိုင်သော
ခြံကြီးပင်ဖြစ်၏။

ရန်ကနားသည် ခိုင်းမွန်း၏ အဘိုးအဘွားများ လက်ထက်ကပင်အိမ်တွင်
ခိုင်းစေရန် ခေါ်ထားသူဖြစ်၏။

ခိုင်းမွန်း၏ အဘိုးအဘွားများ ကွယ်လွန်သောအခါ သားသမီးများ
မကျန်ရှိသဖြင့် မြို့ပိုင်မင်း မိသားစုပင် ဤခြံကြီးကို အမွေဆက်ခံခဲ့ကြ၏။

ရန်ကနားကိုလည်း ခြံစောင့်အဖြစ် ဆက်လက်ထားရှိခဲ့၏။

ရန်ကုန်သည့် သစ္စာရှိ ကျွန်ယုံတစ်ဦးပီပီ ဤအိမ်ကြီးကို ကောင်းစွာ
စောင့်ကြပ်ပေးခဲ့၏။

မြို့ပိုင်မင်း မိသားစုသည် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အလုပ်မှ ခွင့်ယူ၍
ဤအိမ်ကြီး၌ အပန်းဖြေရန် လာရောက်ကြ၏။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကမူ ခိုင်းမွန်း၏
မိခင် ဆုံးသွားကြောင်းသတင်းကို စိတ်မချမ်းမြေ့ ဘွယ်ကြားလေ၏။ ခိုင်းမွန်း၏
မိခင်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက သူတို့မြို့ပေါ်တွင် အထင်ရှား ဆုံး
မိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်၏။

သူမ၏ အသက် ငယ်ရွယ်သေးပြီး တစ်မြို့လုံးက စံတင်လောက်အောင်
ချောမောလှပသူဖြစ်သဖြင့် ကြားရသူတိုင်း သနားကရုဏာသက်ကြ၏။

မုဆိုးဖိုဖြစ်သွားသော မြို့ပိုင်မင်းကိုလည်း စာနာထောက်ထားကြ၏။

မြို့ပိုင်မင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေး ခိုင်းမွန်းကိုလည်း
ကရုဏာသက်ကြ၏။

သို့သော် မြို့ပိုင်မင်းသည် တစ်မြို့လုံး၏ သနားကရုဏာကို
တစ်နှစ်ပြည့်အောင်ပင် မခံယူခဲ့ချေ။

ချောမောလှပသော မိန်းမလှတစ်ဦးကို မြို့ပိုင်က တော်နေရာတွင်
အသစ်ခန့်အပ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရန်ကုန်သည့် သစ်ပင်အောက်တွင် ငိုရှိုက်နေသော ခိုင်းမွန်းကို
နှစ်သိမ့်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ခေါင်းကိုခါယမ်း၍ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်သိမ့်ခြင်းသည် ဝေဒနာကို ပိုမိုဆိုးဝါးစေသည်ဟု
သူယုံကြည်၍ ဖြစ်၏။

အခန်း(၂)

ဒိုင်းမွန်းသည် မာလကာပင်ကြီးအောက်တွင် ကြေကွဲနေရာမှ
ယောကျာ်းဆိုတာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု မဖြစ်ရဘူးဟု မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်အားတင်းကာ
အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ဒိုင်းမွန်းအိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မြို့ပိုင်မင်း၏ အိပ်ခန်းတံခါး
ပွင့်နေသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိထွေးဖြစ်သူသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်၍
လက်ဝတ်လက်စားများကို ချွတ်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဒိုင်းမွန်းသည် မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ စိန်လက်စွပ်နှင့် စိန်ဘယက်ကြီးကို
ကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားလေ၏။

မိခင်သေဆုံးကာနီးတွင် သူမ၏ လက်ဝတ်ရတနာများကို ထုခဲ့၍
ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ပေးရန် ဖခင်ကို မှာကြားခဲ့ဖူး၏။

ယခုတော့ ဖခင်သည် မိခင်၏ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်၍ သူစိမ်းမိန်းမကို
ဆင်ယင်ထားလေ၏။

တမလွန်ဘဝမှ မိခင်သိလျှင် မည်မျှ ရင်နာလေမည်မသိ။

ဒိုင်းမွန်းသည် မိထွေးဖြစ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လို၍ ထိုညက
ညစာကို ထွက်မစားချေ။

ဖခင်သည် ဒိုင်းမွန်းရောက်မလာသဖြင့် အိမ်ဖော်မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို
လာရောက်မေးမြန်းစေ၏။

ဒိုင်းမွန်းက ရင်ပြည့်နေ၍ မစားချင်ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ
မိထွေးဖြစ်သူက စိုးရိမ်ဟန်မရှိဘဲ

“ဒီကောင်းလေး စားချင်ရာလျှောက်စားပြီး ဗိုက်ပြည့်နေတာဖြစ်မှာပါ
ကိုကိုရယ်၊ ညနေက ခြံထဲကို ရောက်ရောက်ချင်း မာလကာပင်ပေါ်တက်ပြီး
မာလကာသီးတွေ တစ်ဝကြီးစားနေတာ မြဲတယ်၊ ကိုကိုသားက သိပ်ဆိုးတာ
ကိုကိုရဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ဖခင်ဖြစ်သူက အားတက်ရောသဖြင့်

“ဟုတ်တယ် ခင်ရဲ့၊ ဒီကောင်က မျောက်လောင်း၊ သူ့ကိုကိုယ်ဝန်ရှိတုန်း
သူ့အမေက ရွှေစက်တော်မှာ ဘုရားဖူးရင်းမျောက်တွေ မြင်ခဲ့လို့ အခုလို
ဆိုးနေတာဖြစ်မယ်’

ဟု ထောက်ခံလေ၏ ။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို အခန်းတံခါးကို လှပ်၍
နားထောင်နေသောဒိုင်းမွန်းက ကြားသဖြင့် ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားလေ၏ ။

မိထွေးဖြစ်သူသည် ဖခင်နှင့်လက်ထက်ပြီးသည့်အချိန်ကစ၍ မိမိအား
ရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထား၏ ။

ဖခင်နှင့် မိမိအကြား အထင်မြင်လွဲမှားအောင် အမြဲပင် ကြံစည်၏
ဖခင်သည် သူ၏ စကားကို ယုံကြည်ပြီး မိမိကိုပင်အပြစ်ဒဏ်အမျိုးမျိုးပေးလေ၏ ။

ဒိုင်းမွန်းသည် သူမရောက်သည့်နေ့မှစ၍ အိမ်တွင် ငရဲကျသည့်နှယ်
ခံစားရလေ၏ ။

ဖခင်သည် ယုတ်ညံ့သော မိန်းမကို မိခင်ထက်ပင် မြတ်နိုးပုံရ၏ ။

ဒိုင်းမွန်းသည် ထိုညက အိပ်မက်ထဲတွင် မိခင်ကို မြင်တွေ့ရပြီး သူ၏
ဒုက္ခများကို မိခင်အား တိုင်တည်နေမိ၏ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မြို့ပိုင်မင်းနှင့် မိထွေးဖြစ်သူသည်
မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ဘုရားကြီးသို့ နှစ်ယောက်အတူ ထွက်သွားကြ၏။

ဘုရားမှ ပြန်လာသောအခါ ဒိုင်းမွန်းကိုပင် မေးမြန်းရန် သတိမရဘဲ
ထမင်းစားသောက်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် ထမင်းစားပြီးနောက် ခြံထဲရှိ အရိပ်ရသောနေရာသို့
စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ကော်ဇောကိုယူ၍ သွားလေ၏။

ထို့နောက် မြို့ပိုင်မင်းသည် ကော်ဇောပေါ်တွင် ခြေဆင်းထိုင်နေသော
မိထွေး၏ လက်သည်းများကို ကတ်ကြေးတစ်လက်ဖြင့် ညှပ်ပေးရင်း
ပျော်ရွှင်နေလေ၏။ မိထွေးကလည်း ဖခင်အကြံ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုဖျော်၍
ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်လေ၏။

ဖခင်က မိထွေး၏ ပြင်ဆင်ပုံကို ကြည့်၍

“ခင်က သိပ်အလိုက်သိတာပဲကွာ၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ချစ်ရတာ”

ဟု မရှက်မကြောက် ပြောဆိုလိုက်ရာ မိထွေးက တစ်ခစ်ခစ်
ရယ်မောကာ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ကို ဖခင်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံပေးလေ၏။

ဒိုင်းမွန်းသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲတွင် မကျေမချမ်း
ဖြစ်လာသဖြင့် တက်ခေါက်၍

“တောက် ... အရှက်မရှိတဲ့ မိန်းမယုတ်ကြီး”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

ဒိုင်းမွန်းသည် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏
အပန်းဖြေခရီးကို မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်ခဲ့ရသူဖြစ်၏။

ဤခရီးတွင် ဖခင်နှင့် မိထွေးမှာ ဟန်းနီးမွန်းထွက်သကဲ့သို့
ပျော်ရွှင်နေသလောက် သူ၏ ဘဝမှာ အထီးကျန်ဆန်လှ၏။

ဒိုင်းမွန်းသည် ထိုညက မိထွေးဖြစ်သူနှင့် ဖခင်၏ စကားများကို ခိုး၍ နားထောင်လေ၏။

၎င်းတို့သည် ထမင်းစားပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲတွင် မုန့်မျိုးစုံကို အချို့တည်းရင်း ဒိုင်းမွန်း၏ နောင်ရေးကို ပြောဆိုနေလေ၏။

မိထွေးဖြစ်သူက

“ကိုကိုသားအကြောင်း ပြောရဦးမယ်၊ သူ့ရဲ့ပညာရေးက အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး နော်၊ သူ့ကို အင်္ဂလိပ်စာပြတဲ့ ကက်သရင်းဟာ ခင့်ရဲ့သူငယ်ချင်းလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က ကက်သရင်း ကပြောတော့ အတန်းထဲမှာ ကိုကိုသားက အညံ့ဆုံးဖြစ်နေတယ်တဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ဒိုင်းမွန်းသည် မိထွေးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်လေ၏။

သူသည် မိခင်ဆုံးပြီး ဖခင်နောက်မိန်းမယူသည့်အချိန်မှစ၍ ပညာရေးကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေထိုင်ခဲ့၍ ပညာရေးညံ့ဖျင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မြို့ပိုင်မင်းသည် မိထွေး၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဟုတ်ရဲ့လားခင်၊ မြို့ပိုင်သားဖြစ်ပြီး ဒီကောင် ဒီလောက်ညံ့ရသလား”

ဟု မကျေမနပ်ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ မိထွေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဪ ... ကိုကိုကို ခင်က မဟုတ်တာ ပြောပါ့မလား ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုသားရဲ့ ပညာတိုးတက်မှုကို သိချင်ရင် သူ့ရဲ့ ပညာတိုးတက်မှု မှတ်တမ်းကို ကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဖခင်သည် မိထွေးဖြစ်သူကို ယုံကြည်သူပီပီ စောဒက မတက်တော့ဘဲ

“တောက် ... ဒီကောင် ဒီလောက်တောင် အခြေအနေ ဆိုးနေတာ

ကိုကိုမသိဘူး။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင့်ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့
မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ မြို့ပိုင်သား စာမေးပွဲကျရင် လုံပုံအလယ်မှာ ကိုကို မျက်နှာ
ဘယ်လိုပြရမှာလဲ’

ဟု ညည်းညူလေ၏ ။ မိထွေးက ရယ်မော၍

“မပူပါနဲ့ ကိုကိုရပ်၊ ခင့်မှာ အကြံဉာဏ်ရှိပါတယ် ဒိုင်းမွန်းရဲ့
ပညာအရည်အချင်း တိုးတက်ပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိလာအောင် ကိုကိုအစ်မကြီး
ဒေါ်ငွေရဆီကို ပို့ထားလိုက်ပေါ့”

ဟုပြောဆိုလေရာ ဒိုင်းမွန်းသည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး
မိထွေးဖြစ်သူကို ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ နံရံကို လက်သီးဖြင့် ထိုးမိမတတ်ဖြစ်သွားလေ၏
။

ဒိုင်းမွန်းသည် ဒေါ်ငွေရကြီးနှင့် အတူနေမည့်အစား ငရဲပြည်သို့သာ
သွားနေချင်၏ ။

ဒေါ်ငွေရကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်သော
အပျိုကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လွန်စွာ ကပ်စေးနည်းသူဖြစ်၏ ။

သူမသည် ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ပြီး အပေါင်ခံသော
အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းသူ ဖြစ်၏ ။

ဒေါ်ငွေရသည် လွန်စွာ အာကြမ်းလျှာကြမ်းနိုင်သူဖြစ်ပြီး အကြွေးကိစ္စနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ဈေးလယ်ခေါင်တွင် ထဘီကို အလံထူဝံ့သူဖြစ်၏ ။

သူမ၏ အကြွေးများကို မှန်ကန်စွာ မဆပ်သူများကို
မောက်မာရိုင်းစိုင်းစွာ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏ ။

သူမသည် လန်ချာတစ်စီးဖြင့် လှည့်လည်သွားလာပြီး အကြွေးများကို
လှည့်လည်တောင်းလေ့ရှိ၏ ။

သူမ၏ အကြွေးများကို အမျိုးသမီးများသာမက အမျိုးသားများပင်
မဆပ်ဘဲ မနေပုံချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒေါ်ငွေရကြီးက လူမိုက်များကို ငွေကြေးဖြင့်
လာဘ်ထိုးပြီး အကြွေးပြန်မဆပ်သော အမျိုးသားများကို
ရိုက်နှက်ခိုင်းလေ့ရှိသောကြောင့် ပင်ဖြစ်၏ ။

ထို့ပြင် ဒေါ်ငွေရကြီး၏ မကောင်းသော အကျင့်စရိုက်တစ်ခုမှာ
တစ်နေကုန် သူတစ်ပါး၏ အတင်းအဖျင်းမျိုးစုံကို မြန်ရေရှက်ရေ ပြောဆိုနေတတ်၏
။

ဒေါ်ငွေရကြီး၏ မကောင်းမြင် အယူဝါဒ များသော မိန်းမကြီး ဖြစ်၏ ။
သူမနှင့်အတူနေလျှင် စိတ်ညစ်ညူးစရာများကိုပင် နေ့စဉ်ကြားနာနေရ၍
လွန်စွားစိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှ၏ ။

ဤမျှ အကျင့်စရိုက်ဆိုးသော ဒေါ်ငွေရကြီးနှင့်အတူနေရလျှင်
ငရဲကျသည်ထက် ဆိုးပေလိမ့်မည်။ မြို့ပိုင်မင်းသည် မိထွေးဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒိုင်းမွန်းကို ဒေါ်ငွေရကြီးနှင့် အတူထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

ဟုရေရွတ်လေရာ မိထွေးက ရယ်မော၍

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ကိုကိုရယ်၊ ကို့ကို့သားကြည့်ရတာ ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့၊
သိပ်ပြီး အပိုး မကျိုးဘူး၊ ဒေါ်ငွေရကြီးနဲ့ နေလိုက်ရင် အပိုးကျိုးပြီး
လိမ္မာသွားလိမ့်မယ်”

ဟုချောက်တွန်းလိုက်ရာ မြို့ပိုင်မင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ခင့်အကြံသိပ်ကောင်းတယ်၊ ရန်ကုန်ကို ရောက်ရင်
ဒီကောင်ကို အစ်မကြီးဆီမှာ ပို့ထားလိုက်မယ်၊ အစ်မကြီးက စည်းကမ်းကြီးတော့

ဒီကောင် လိမ္မာသွားမှာ သေချာတယ်”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ ခိုင်းမွန်းသည် လွန်စွာစိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့
ဘဲဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“မသွားဘူး၊ ဒေါ်ငွေရကြီးဆီကိုတော့ငါဘယ်တော့မှ မသွားဘူး၊
ဒေါ်ငွေရကြီးနှင့် အတူနေ မယ့်အစား ငရဲမင်းနဲ့ အတူနေလိုက်တာမှ ကောင်းဦးမယ်၊
ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏ ။

သူသည်ရန်ကုန်မြို့ရောက်လျှင် ဒေါ်ငွေရကြီးနှင့်အတူ နေမည့် အရေးကို
တွေး၍ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေလေ၏ ။

ခိုင်းမွန်းသည် အိပ်ရာထက်တွင် ဟိုဘက်သည်ဘက်လှည့်ပြီး
ခေါင်းခြောက်မတတ် တွေးတောနေရာမှ မနက်အရုဏ်တက် အချိန်တွင်
တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏ ။

သူ၏ ရင်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်သဖြင့်
ရင်ထဲတွင်လွတ်လပ်ပေါ့ပွဲ သွားသယောင် ရှိ၏ ။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မိထွေးဖြစ်သူနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးမည်ဟူသော
ဆုံးဖြတ်ချက်ပင်ဖြစ်၏ ။

ခိုင်းမွန်းသည် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ
ရောင်နီလာတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ခန်းထဲတွင်ရှိသော သူ၏ ကျောပိုးအိတ်ကို
သိုင်းလွယ်လိုက်၏ ။

ခိုင်းမွန်းသည် အခန်းတံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ အိမ်မှ
ထွက်သွားသည့်အ ကြောင်းကို ဖခင်သိစေလို၍ နံရံတွင် မြေဖြူခဲဖြင့်
အောက်ပါအတိုင်းရေးလိုက်လေ၏ ။

“ဒေါ်ငွေကြီးနဲ့ မနေချင်လို့လွတ်ရာကျွတ်ရာ ကို ထွက်သွားပါပြီ”

ဒိုင်းမွန်းသည် နံရံပေါ်ရှိ စာကြောင်းကို တီးတိုးဖတ်ရှုပြီး

သဘောကျဟန်ဖြင့် တီးတိုးရယ်မော လိုက်ပြီး ခြံအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဆင်းခဲ့၏

။

ခြံတံခါးထပ်ရှိ အစောင့်ရုံကလေးတွင် ခြံစောင့် ရန်ကနား

အိပ်ပျော်နေ၏ ။

ဒိုင်းမွန်းသည် ခြံတံခါးဘက်သို့ မသွားတော့ဘဲ ခြံအနောက်ရှိ

အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်တက်၍ ခြံပြင်သို့ ခုန်ချလိုက်၏ ။

သူ၏ ဘဝခရီးသစ် စတင်ချေပြီ။

××××××××××

တစ်နေ့သ၌ မြေလတ်ပိုင်းမြို့တစ်မြို့၏ မြို့ပြင်ရှိ

အရိပ်ကောင်းစွာရသော သရက်တော ကြီးအတွင်းရှိ ရေကန်ငယ်လေးတစ်ကန်တွင်
ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်များစု၍ ရေချိုးနေကြ၏ ။

လူငယ်များသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ နောက်ပြောင်၍

ရေကူးပြိုင်ခြင်း၊ ကျွမ်းထိုးခြင်း၊ လက်မောင်းအားလှဲခြင်း စသည့်

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လူငယ်တို့ဆော့ကစား လေ့ရှိသော ကစားနည်းများကို
ကစားကြလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူငယ်တစ်ဦးက ရေကူးနေရာမှ ကုန်းပေါ်သို့

လှမ်းမျှော်ကြည့်၍

“ဟော ဟိုမှာ ကိုရင်ကြီး လာနေပြီဟေ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတော့

ကြိမ်လုံးစာမိတော့ မယ်”

ဟုအော်ဟစ်လေရာ ရေထဲတွင်ပျော်ရွှင်စွာ
ဆော့ကစားနေသောလူငယ်တစ်ဦးသည် ကုန်းပေါ်သို့ကြည့်၍

“ဟိုက်...ဒုက္ခပါပဲ၊ အကုသိုလ်တွေ ဝင်ပါပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကုန်းပေါ်တွင် ကြိမ်လုံးကိုင်၍
ရောက်ရှိနေသော ကိုရင်ကြီးက

“လာစမ်း...လာစမ်း...ဆွမ်းခံထွက်တဲ့ကောင်က နေမြင့်တော့မယ်၊
ကျောင်းကို ပြန်မ ရောက်သေးဘူး၊ ဆိုင်းထမ်းကြီးကို မြေကြီးပေါ်မှာချပြီး
ကမ္ဘာကြော့ထနေတယ်ပေါ့လေ၊ နင့်ကို ကြိမ်လုံးစာကျွေးရမယ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသာ လူငယ်က ရေထဲက
ကပြာကယာတက်၍ လက်အုပ်ချီပြီး

“သည်းခံပါဘုရား၊ ဆွမ်းချိုင့်တွေကိုလဲ ကြည့်ပါဦး၊ ဒီနေ့မြို့ထဲက
သူဌေးဦးလူပေါအိမ်က ဆွမ်းဟင်းတွေကို ဝက်သာဟင်း၊ ကြက်သားဟင်းတွေနဲ့
အပြည့် ထည့်ပေးလိုက်လို့ ဘယ်ကိုမှ မသွားတော့ဘဲ ရေကူးနေတာပါ။ ”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် ဝက်သားဟင်းကို
အလွန်နှစ်သက်သူဖြစ်သဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး

“ဟဲ့...စိန်လုံး...နင်တကယ်ပြောတာလား၊ ငါ့ကို မညာနဲ့နော်’

ဟု ပြောလေ၏။ စိန်လုံးဟူသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက
မျက်နှာတည်တည်နှင့်

“ကိုရင်ကြီးကို မညာဝံ့ပါဘူး ဘုရား၊ မယုံရင် ဆွမ်းဟင်းချိုင့်
တွေကိုဖွင့်ကြည့်ပါ၊ ကိုရင်ကြီးကြိုက်တဲ့ အဆီတုံးတွေ အများကြီး ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဝက်သားအလွန်ကြိုက်သော ကိုရင်ကြီးသည် စိန်လုံး၏

စကားကြောင့် မနောခွေသွားပြီး သူ့အားဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသော
လူငယ်များရှေ့တွင် ဆွမ်းချိုင့်ကို မဖွင့်လို၍

“ကဲဒါဆိုရင်လဲ ကျောင်းကို အမြန်ဆုံးပြန်တော့၊ မင်းတော့ငါရိုက်ရင်
တင်ပါးမှာ အရှိုးထင်ဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ကိုရင်ကြီးသည် အသက်ပြည့်ပြီဖြစ်သော်လည်း
ဦးပဉ္စင်းဘဝသို့ မရောက်နိုင်သေးချေ။

ကျောင်း၌ ဆရာတော်နှင့် ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး၊ ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးသာရှိပြီး
စိန်လုံးသည် တစ်ဦး တည်းသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်၏။

စိန်လုံး၏ မိခင်သည် ဆရာတော်ကြီး၏ တူမတော်စပ်၏။

စိန်လုံး၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ပုလိပ်ရောဂါဆိုးကြီးကြောင့်
လူ့လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွား ပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးကပင် ကျောင်း၌
ခေါ်ယူထား၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် လောကီပညာကို ဝါသနာထုံ၍
၎င်းနှင့်ပတ်သက်သော ကျမ်းများကို လေ့လာ၏။

ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံလေ့မရှိချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်း၌
ဆွမ်းကွမ်းလှူဒါန်းမည့်အလှူရှင်များ ရှားပါး၏။

ကျောင်း၌ ဆွမ်းကွမ်းရှားပါးသဖြင့်ရဟန်းများလည်း
များများစားစားမရှိဘဲ အစဉ်သဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်းသာရှိ၏။
ဆရာတော်ကြီးသည် အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်သော်လည်းအပြစ်ရှိ လျှင်
ကြိမ်လုံးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှက်လေ့ရှိသဖြင့် စိန်လုံးအလွန်ထိတ်လန့်၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် တော်ရုံတန်ရုံ အပြစ်ကျူးလွန်ရုံဖြင့် ကြိမ်လုံးကို

ကိုယ်တိုင်ကိုင်လေ့ မရှိ။

ကိုရင်ကြီးကိုသာ ကြိမ်လုံးအပ်၍ ရိုက်ခိုင်းလေ့ရှိ၏။

စိန်လုံးသည်အရထူနေပြီဖြစ်သဖြင့် ကို ရင်ကြီး၏ ကြိမ်လုံးဒဏ်ကို ခံနိုင်သော်လည်း ဆရာတော်ကြီး၏ ကြိမ်လုံးကိုမူ သေမတတ်ကြောက်၏။

တစ်ခါက တရားပွဲတစ်ခုတွင် အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသဖြင့်
ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြိမ်လုံးဖြင့် ချလေရာ နာကျင်လွန်း၍ မေ့မျောသွားဖူး၏ ။

ထို၍ စဉ်က စိန်လုံးသည် အခြားသောကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး၏ တရားပွဲကို နားထောင်၍ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ဝေဖန်မိရာမှ ထိုကျောင်းမှ ဦးပဉ္စင်း၏ တပည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ရန်ပွဲများ ဖြစ်ပွားလေ၏ ။

ထိုအကြောင်းကို ဆရာတော်ကြီး ကြားသောအခါ

“နင်က ဘယ်လောက်တတ်လို့ သူများကို ဝေဖန်ရတာ လဲ၊
သေပေတော့”

ဟု ကြိုးဝါးကာ ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်နှက်လေရာ စိန်လုံး မေ့ချောသွားဖူး၏။

တစ်ကြိမ်ကလည်း အခြားသောကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများနှင့် ချိန်းပွဲလုပ်၍ လက်ဝှေ့ထိုးရာမှ ထိုကျောင်းသား၏ သွားနှစ်ချောင်းကျိုးလေရာ ဆရာတော်ကြီးကပင် ကြိမ်လုံး စာကျွေးခဲ့၏ ။

အခြားသော အသေးအဖွဲ့ပြစ်မှုအတွက်မူ စိန်လုံးကို
ကြိမ်လုံးစာကျွေးသောတာဝန်ကို ကိုရင်ကြီးက ဒိုင်ခံယူထား၏။

စိန်လုံး၏ အခြားသောပြစ်မှုများမှာ သစ်ပင်ပေါ်တက်၍ ငှက်ဥနှိုက်ခြင်း၊
ဒေါ်ကြားကြီး သရက်ခြံမှ သရက်သီးများကို ခိုးယူခြင်း၊ မြို့ပြင်ထွက်၍ ငှက်ပစ်ခြင်း၊

ငါးမျှားခြင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများချိန်း၍ ရန်ဖြစ်ခြင်း စသည့်
အသေးအဖွဲ့ပြစ်မှုများပင်ဖြစ်လေ၏။

ဆရာတော်ကြီးနှင့်ကိုရင်ကြီးသည် အလွန်ခေါင်းမာ၍ ပြောရဆိုရ
ခက်သော စိန်လုံးအား ကြိမ်လုံးအမျိုးမျိုးကို ဆောင်၍ အပြစ်ဒဏ်အမျိုးမျိုး
ခတ်ခဲ့သော်လည်း စိန်လုံးကမူ ခွေးမြီးကောက် ကျည်ထောက်စွပ်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုမျှ ဆိုးသွမ်းသော စိန်လုံးအတွက် အဆိုးတကမ္ဘာ အဆိုးဆုံးပြစ်မှုကြီးကို
မရည်ရွယ်ဘဲ ကျူးလွန်သည့်အခြေအနေသို့ရောက်အောင် ကံကြမ္မာက
တွန်းပို့လိုက်သော အချိန်သို့ရောက်ခဲ့ လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာတော်ကြီးသည် အခြားသောမြို့တွင်ရှိသော
စာသင်ဖက်ဆရာတော်တစ်ပါး ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ဘုန်းကြီးပျံသို့ သွားရောက်ရန်
ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုန်းကြီးပျံဆိုလျှင် ပွဲတော်များ ထည့်သွင်းလေ့ရှိသဖြင့်
စိန်လုံးသည် လိုက်ချင်လွန်၍ ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော် ဆရာတော်ကြီးက ဖြစ်ပွားလာမည့် ပြဿနာများကို
ကြိုတင်တွေးဆတတ်သူဖြစ်သဖြင့်

“စိန်လုံးကိုခေါ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေစုမိရင်
ရန်ပွဲဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင့်ကို ကျောင်းမှာပဲအစောင့်ထားခဲ့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ စိန်လုံးသည် သူ၏ မျှော်လင့်ချက်များ
ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် လွန်စွာစိတ်ဓာတ်ကျသွားလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်း (၂) ပါးသည် ကိုရင်ကြီးနှင့်
စိန်လုံးကို ရှည်လျားသော ဆုံးမဩဝါဒများကို ပေးပြီး ဘုန်းကြီးပျံပွဲသို့
ကြွသွားလေ၏။

ကိုရင်ကြီးသည် ဆရာတော်ကြီးကြွသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပင် သူ၏

မိဘမိဘများ၏ နေ အိမ်၌ သွားရောက်သီတင်းသုံးလေရာ ကျောင်း၌
စိန်လုံးတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏ ။

စိန်လုံးသည် ကျောင်း၌ တစ်ကိုယ်တည်းရှိခိုက် အရှုံးမရှိစေရန်အတွက်
သူ၏ သူငယ်ချင်း ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်များကို ကျောင်းသို့ခေါ်ကာ မျောက်ရှုံးအောင်
ဆော့ကစားလေ၏ ။

ထိုအခါ သူ၏ သူငယ်ချင်းများလည်း အားကြိုးမာန်တက်ဖြင့် ကျောင်း၌
ဆော့ကစားလေရာ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ ဘောလုံးသည် ဆရာတော်ကြီး၏
စာအုပ်ဗီရိုကို ထိမှန်လေရာ ဗီရိုမှန်ကွဲလေ၏ ။

အခြားသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ ခြင်းလုံးကလည်း ဆရာတော်ကြီး
ဆွမ်းစားလေ့ရှိသော ရှေးဟောင်းကြွေလင်ပန်းကြီးကို ကွဲအောင် ခွဲစေ၏ ။
ကျန်သောသူငယ်ချင်းများကလည်း ကျက်သရေတိုက်အတွင်းရှိ ငှက်ပျောသီး၊
အုန်းသီးများကို သူ့ထက်ငါ အလှအယက် စားသောက် ကြလေရာ မကြာမီ
တက်တက်စင်အောင် ပြောင်လေ၏ ။

စိန်လုံးသည် သူငယ်ချင်းများ၏ ပယောဂကြောင့် ကျောင်းရှိပစ္စည်းများ
တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးသွားပုံကိုကြည့်၍ ဆရာတော်ကြီးပြန်လာမည့်ရက်ကို
မတွေးဝံ့အောင်ရှိလေ၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စိန်လုံးသည် သူငယ်ချင်းများနှင့်ပျော်ပျော်နေရလျှင်
အရာရာကို မေ့လျော့နေတတ်သူ ဖြစ်လေရာ ကြိမ်လုံးများကို မေ့လျော့၍
ပျော်ပျော်ပါးပါးနေထိုင်လေ၏ ။

တစ်ညသ၌ စိန်လုံးသည် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာသဖြင့် အနီးတွင်
ကုလားသေကုလားမော အိပ်ပျော်နေသော သူငယ်ချင်းများအား မနိုးဘဲ အိပ်ရာမှ
တိတ်တဆိတ်ထလေ၏ ။

သူသည် ကျက်သရေတိုက်ထဲသို့သွားကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို

ရှာဖွေလေရာ သူ၏ သူငယ်ချင်းများ၏ ကောင်းမှုကြောင့်
ပြောင်းသလင်းခါနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသဖြင့် ဆရာတော်ကြီး
အလွန်နှစ်သက်တော်မူသော ငါးရံခြောက်ကြီးတစ်ပြားကိုပင် မီးဖုတ်စားရန်
ယူဆောင်ခဲ့လေ၏။

မီးဖိုထဲသို့ရောက်သောအခါ မီးသွေးတုံးများကို မီးမွှေးရင်း
အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မီးမွှေးရခက်နေသဖြင့် ငါးရံခြောက်စားချင်သောဆန္ဒကို
ရပ်တန့်၍ အိပ်ရာသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လေ၏။

စိန်လုံးသည် ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် ဆူဆူညံညံအသံများကို
ကြားရပြီး တစ်စုံတစ်ဦးက သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သဖြင့် လန့်နိုးလာ၏။

ထိုအခါ ကျောင်း၏ အနောက်ဘက်အဆောင်တစ်ခုလုံး
မီးများလောင်ကျွမ်းနေကြောင်း ထိတ်လန့်ဖွယ်တွေ့ရလေ၏။

သူ၏ သူငယ်ချင်းများသည် ပြင်းထန်စွာတောက်လောင်နေသော
မီးတောက်များကို အထိတ်တလန့်ကြည်၍ မယ်မယ်ရရ မီးငြိမ်းသတ်ခြင်း မရှိဘဲ
အော်ဟစ်နေလေ၏။

စိန်လုံးသည် ငါးရံခြောက်မီးဖုတ်ရန် မီးမွှေးရင်း အိပ်ပျော်သွားပုံကို
သတိရလိုက်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြင့် ရေတွင်းကိုပြေးကာ ရေတွင်းမှရေကို ခပ်၍
ငြိမ်းသတ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် မီးများ ပြင်းထန်စွာလောင်ကျွမ်းနေသဖြင့် မီးငြိမ်းသတ်၍
မနိုင်တော့ဘဲ တခဏ အတွင်းမှာပင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး
လောင်ကျွမ်းသွားလေ၏။

စိန်လုံးတို့ကျောင်းသည် မြို့စွန်တွင်ရှိသဖြင့် ကျောင်းမီးလောင်ခြင်းကို

အနီးပတ်ဝန်းကျင်က မသိရှိခဲ့ချေ။ စိန်လုံးသည် တခဏအတွင်း ပြာပုံဘဝသို့ ပြောင်းသွားသော ကျောင်းကြီးကို မယုံနိုင် ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးပဉ္စင်းများကို မြင်ယောင်ကာ လိပ်ပြာလွင့်လုမတက် ကြောက်လန့်သွားလေ၏။

သူ၏ သူငယ်ချင်းများသည် စိန်လုံး၏ အနီးတွင် ဝိုင်းအုံ၍ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက

“ကျောင်းကြီးမီးလောင်သွားပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ငါတို့အပြစ်မဟုတ်ဘူးနော်”

ဟုပြောလေရာ ကျန်သောသူငယ်ချင်းတစ်ဦးကလည်း

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာတော်ကြီးပြန်လာရင် မင်းဘာသာရှင်းနော်၊ ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ငါတို့အားလုံး အိပ်ပျော်နေတာ’

ဟုပြောလေ၏။ စိန်လုံး၏ သူငယ်ချင်းများသည် ပြောဆိုရင်း ထိတ်လန့်လာဟန်ဖြင့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက

“ကျောင်းမီးလောင်တာ ငါတို့နဲ့အမှုပတ်နေဦးမယ်၊ တို့အိမ်ကိုပဲ ပြန်တော့မယ်ဟေ့”

ဟုပြောကာ စိန်လုံးကို ထား၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါကျန်သောသူငယ်ချင်းများက လည်း ၎င်းတို့ကို အပြစ်ရောက်မှာကြောက်ကြောင်းပြောဆိုရာ စိန်လုံး၏ အနီးမှ ပြေးလေတော့၏။

စိန်လုံးသည် တခဏချင်းမှာပင် မီးလောင်ပြာကျနေသော ကျောင်းကြီးရှေ့တွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ပြာပုံဖြစ်နေသော ကျောင်းကြီးကိုတစ်လှည့် ဆရာတော်ကြီး၏ မျက်နှာကိုတစ်လှည့် မြင်ယောင်ကာ

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဆရာတော်ကြီး၏ ကြိမ်လုံးကို

ကြောက်ရွံ့လာသည့်အဆုံးတွင် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် သူ၏ ကျောင်း မီးလောင်ကြောင်းသိလျှင် သူ့ကို

ချမ်းသာပေးမယ်မဟုတ်။ ဆရာတော်ကြီးနှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးမှသာလျှင်

ချမ်းသာရာရပေလိမ့်မည်။

xxxxxxxxxx